

WETTEN, DECRETEN, ORDONNANTIES EN VERORDENINGEN LOIS, DECRETS, ORDONNANCES ET REGLEMENTS

FEDERALE OVERHEIDSDIENST JUSTITIE

N. 2004 — 1176

[C — 2004/09246]

29 MAART 2004. — Wet betreffende de samenwerking met het Internationaal Strafgerechtshof en de internationale straftribunalen (1)

ALBERT II, Koning der Belgen,
Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt :

TITEL I. — Voorafgaande bepaling

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 77 van de Grondwet.

TITEL II. — Samenwerking met het Internationaal Strafgerechtshof

HOOFDSTUK I. — Algemene bepalingen

Art. 2. Voor de toepassing van Titel II van deze wet wordt verstaan onder :

— « België » : het Koninkrijk België;

— « het Hof » : het Internationaal Strafgerechtshof en de organen ervan, in de zin van artikel 34 van het Statuut, te weten het voorzitterschap van het Hof, de Afdeling beroep, de Afdeling berechting en de Afdeling vooronderzoek, de diensten van de aanklager en de griffie;

— « het Statuut » : het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998;

— « de centrale autoriteit » : de autoriteit bevoegd voor de samenwerking tussen België en het Internationaal Strafgerechtshof, te weten de minister van Justitie;

— « het Reglement voor de proces- en bewijsvoering » : het Reglement voor de proces- en bewijsvoering bedoeld in artikel 51 van het Statuut;

— « de aanklager » : de diensten van de aanklager van het Internationaal Strafgerechtshof in de zin van artikel 42 van het Statuut;

— « de griffie » : de griffie van het Internationaal Strafgerechtshof in de zin van artikel 43 van het Statuut.

Art. 3. Overeenkomstig artikel 86 van het Statuut werkt België ten volle samen met het Hof in het kader van het onderzoek naar en de vervolging van de misdaden die tot zijn bevoegdheid behoren.

Art. 4. De samenwerking met het Hof is geregeld in de bepalingen van het Statuut, die van het Reglement voor de proces- en bewijsvoering, alsmede in titel II van deze wet.

HOOFDSTUK II. — Algemene beginselen tot regeling van de gerechtelijke samenwerking tussen België en het Hof

Art. 5. De Minister van Justitie is de centrale autoriteit die bevoegd is om de verzoeken van het Hof in ontvangst te nemen en om de verzoeken van de Belgische gerechtelijke autoriteiten over te zenden aan het Hof. Hij verzekert de opvolging ervan.

Art. 6. De verzoeken van het Hof worden aan de centrale autoriteit gericht door elk communicatiemiddel dat een geschrift nalaat. Zij moeten worden opgesteld in een van de officiële talen van België of, zoniet, vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling in een van deze talen.

Art. 7. De Belgische gerechtelijke autoriteiten kunnen om de medewerking van het Hof verzoeken. De verzoeken worden overgezonden door toedoen van de centrale autoriteit. De Belgische autoriteiten moeten de voorwaarden in acht nemen waarvan het Hof de tenuitvoerlegging het verzoek afhankelijk stelt. Indien de stukken tot staving niet zijn opgesteld in een van de werktalen van het Hof overeenkomstig artikel 50 van het Statuut, moeten zij vergezeld gaan van een vertaling in een van deze talen.

SERVICE PUBLIC FEDERAL JUSTICE

F. 2004 — 1176

[C — 2004/09246]

29 MARS 2004. — Loi concernant la coopération avec la Cour pénale internationale et les tribunaux pénaux internationaux (1)

ALBERT II, Roi des Belges,
A tous, présents et à venir, Salut.

Les Chambres ont adopté et Nous sanctionnons ce qui suit :

TITRE Ier. — Disposition préliminaire

Article 1er. La présente loi règle une matière visée à l'article 77 de la Constitution.

TITRE II. — Coopération avec la Cour pénale internationale

CHAPITRE Ier. — Dispositions générales

Art. 2. Aux fins du Titre II de la présente loi, les termes ci-après désignent :

— « la Belgique » : le Royaume de Belgique;

— « la Cour » : la Cour pénale internationale et ses organes, au sens de l'article 34 du Statut, soit la Présidence de la Cour, la Section des appels, la Section de première instance et la Section préliminaire, le Bureau du Procureur et le Greffe;

— « le Statut » : le Statut de Rome de la Cour pénale internationale du 17 juillet 1998;

— « l'autorité centrale » : l'autorité compétente en matière de coopération entre la Belgique et la Cour pénale internationale, soit le ministre de la Justice;

— « le Règlement de procédure et de preuve » : le Règlement de procédure et de preuve visé à l'article 51 du Statut;

— « le Procureur » : le Bureau du Procureur de la Cour pénale internationale au sens de l'article 42 du Statut;

— « le Greffe » : le Greffe de la Cour pénale internationale au sens de l'article 43 du Statut.

Art. 3. Conformément à l'article 86 du Statut, la Belgique coopère pleinement avec la Cour dans les enquêtes et poursuites que celle-ci mène pour les crimes relevant de sa compétence.

Art. 4. La coopération avec la Cour est régie par les dispositions du Statut, celles du Règlement de procédure et de preuve ainsi que par le Titre II de la présente loi.

CHAPITRE II. — Principes généraux régissant la coopération judiciaire entre la Belgique et la Cour

Art. 5. Le Ministre de la Justice est l'autorité centrale compétente pour recevoir les demandes émanant de la Cour et transmettre à la Cour les demandes provenant des autorités judiciaires belges. Il en assure le suivi.

Art. 6. Les demandes de la Cour sont adressées à l'autorité centrale par tout moyen de communication laissant une trace écrite. Elles doivent être rédigées dans une des langues officielles de la Belgique ou, à défaut, être accompagnées d'une traduction certifiée conforme dans l'une de ces langues.

Art. 7. Les autorités judiciaires belges peuvent solliciter la coopération de la Cour. Les demandes sont transmises par l'intermédiaire de l'autorité centrale. Les autorités belges sont tenues de respecter les conditions dont la Cour assortit l'exécution de la demande. Les pièces justificatives, si elles ne sont pas rédigées dans une des langues de travail de la Cour conformément à l'article 50 du Statut, doivent être accompagnées d'une traduction dans l'une de ces langues.

HOOFDSTUK III. — *Betrekkingen tussen het Hof en België*

Art. 8. § 1. Overeenkomstig artikel 14 van het Statuut kan de Minister van Justitie, bij een beslissing vastgesteld na overleg in de Ministerraad, een situatie waarin een of meer misdaden waarover het Hof rechtsmacht heeft, lijken te zijn gepleegd, verwijzen naar het Hof, waarbij de aanklager wordt verzocht de situatie te onderzoeken teneinde vast te stellen of een of meer geïdentificeerde personen in staat van beschuldiging moeten worden gesteld wegens het plegen van deze misdaden.

In dat geval vermeldt België voorzover mogelijk de relevante omstandigheden van de zaak, en legt alle bewijsstukken over waarover het beschikt.

§ 2. Onverminderd de toepassing van artikel 47 van deze wet en overeenkomstig artikel 14 van het Statuut, kan de minister van Justitie, op grond van een beslissing vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de feiten die betrekking hebben op de misdrijven bedoeld in boek II, Titel *Ibis*, van het Strafwetboek en die bij de gerechtelijke autoriteiten aanhangig zijn gemaakt, ter kennis brengen van het Hof.

Zodra de aanklager is overgegaan tot de kennisgeving bedoeld in artikel 18, § 1, van het Statuut, betreffende de feiten die de Minister van Justitie ter kennis heeft gebracht van het Hof, spreekt het Hof van Cassatie, op vordering van de procureur-generaal, de onttrekking uit aan het Belgische rechtscollege waarbij dezelfde feiten aanhangig zijn gemaakt.

Ingeval het Hof, op verzoek van de Minister van Justitie, na de onttrekking van de zaak aan het Belgische rechtscollege, laat weten dat de aanklager van het Hof heeft beslist geen akte van inbeschuldigingstelling op te stellen, dat het Hof die akte niet heeft bevestigd, dat het Hof zich onbevoegd heeft verklaard of de zaak onontvankelijk heeft verklaard, zijn de Belgische gerechten opnieuw bevoegd.

Art. 9. Ingeval de rechtsmacht van het Hof in werking wordt gesteld overeenkomstig artikel 13 van het Statuut, kan de centrale autoriteit na overleg met het openbaar ministerie de Belgische rechtsmacht laten gelden overeenkomstig artikel 18 van het Statuut of, in voorkomend geval, de rechtsmacht van het Hof of de ontvankelijkheid van een zaak betwisten overeenkomstig artikel 19 van het Statuut.

Art. 10. De centrale autoriteit kan op eigen initiatief aan het Hof het bewijsmateriaal en de gegevens verzenden die een Belgische autoriteit heeft verzameld, indien dit bewijsmateriaal of deze gegevens voor het Hof van belang kunnen zijn. Ingeval het bewijsmateriaal en de gegevens die de centrale autoriteit aan het Hof heeft overgezonden niet afkomstig zijn van het openbaar ministerie, stelt de centrale autoriteit het openbaar ministerie vooraf in kennis van de verzending van dit bewijsmateriaal of van deze gegevens aan het Hof.

HOOFDSTUK IV. — *Aanhouding, overbrenging, doorvoer en overdracht van personen aan het Hof**Afdeling I. — Verzoek tot aanhouding en overdracht*

Art. 11. Overeenkomstig artikel 89 van het Statuut, legt België de verzoeken tot aanhouding en overdracht ten uitvoer die uitgaan van het Hof.

Art. 12. Ingeval België ten aanzien van eenzelfde persoon van het Hof een verzoek tot aanhouding en overdracht ontvangt en van een andere Staat een verzoek tot uitlevering of van overdracht, stelt de centrale autoriteit het Hof en de verzoekende Staat daarvan in kennis en past het artikel 90 van het Statuut toe.

Art. 13. § 1. Het verzoek tot aanhouding en overdracht uitgaande van het Hof ten aanzien van een persoon die zich op het Belgische grondgebied bevindt, gebeurt overeenkomstig artikel 91, § 1, van het Statuut schriftelijk, uitgezonderd in spoedeisende gevallen zoals geregeld door hetzelfde artikel van het Statuut.

Het verzoek wordt uitvoerbaar verklaard door de raadkamer van de verblijfplaats van de betrokken persoon of van de plaats waar hij is aangetroffen.

§ 2. De raadkamer onderzoekt of er geen dwaling betreffende de persoon bestaat en of de stukken tot staving bedoeld in artikel 91 van het Statuut zijn overgelegd.

CHAPITRE III. — *Relations entre la Cour et la Belgique*

Art. 8. § 1er. En application de l'article 14 du Statut, le Ministre de la Justice peut, par décision délibérée en Conseil des Ministres, déférer à la Cour une situation dans laquelle un ou plusieurs crimes relevant de la compétence de la Cour paraissent avoir été commis et prier le procureur d'enquêter sur cette situation en vue de déterminer si une ou plusieurs personnes identifiées doivent être accusées de ces crimes.

Dans ce cas, la Belgique indique, dans la mesure du possible, les circonstances pertinentes de l'affaire et produit les pièces dont elle dispose.

§ 2. Sans préjudice de l'application de l'article 47 de la présente loi, et en application de l'article 14 du Statut, le ministre de la Justice peut, par décision délibérée en Conseil des ministres, porter à la connaissance de la Cour des faits ayant trait aux infractions définies dans le Livre II, Titre *Ibis*, du Code pénal et dont les autorités judiciaires sont saisies.

Une fois que le Procureur aura procédé à la notification prévue à l'article 18, § 1er, du Statut, au sujet des faits que le Ministre de la Justice a portés à la connaissance de la Cour, la Cour de cassation, sur réquisition du procureur général, prononce le dessaisissement de la juridiction belge saisie des mêmes faits.

Lorsque la Cour, à la demande du Ministre de la Justice, fait savoir, après le dessaisissement de la juridiction belge, que le procureur a décidé de ne pas établir d'acte d'accusation, que la Cour ne l'a pas confirmé, que celle-ci s'est déclarée incompétente ou a déclaré l'affaire irrecevable, les juridictions belges sont à nouveau compétentes.

Art. 9. Lorsque la compétence de la Cour est mise en œuvre conformément à l'article 13 du Statut, l'autorité centrale, après concertation avec le ministère public, peut faire valoir la compétence de la juridiction belge en application de l'article 18 du Statut ou, le cas échéant, contester la compétence de la Cour ou la recevabilité d'une affaire, en application de l'article 19 du Statut.

Art. 10. L'autorité centrale peut transmettre d'initiative à la Cour les éléments de preuve et les informations qu'une autorité belge a recueillis si ces éléments de preuve ou ces informations sont susceptibles d'intéresser la Cour. Lorsque les éléments de preuve et les informations transmis par l'autorité centrale à la Cour ne proviennent pas du ministère public, l'autorité centrale informe préalablement le ministère public de la transmission à la Cour de ces éléments de preuve ou de ces informations.

CHAPITRE IV. — *Arrestation, transfert, transit et remise de personnes à la Cour**Section 1re. — Demande d'arrestation et de remise*

Art. 11. Conformément à l'article 89 du Statut, la Belgique exécute les demandes d'arrestation et de remise émanant de la Cour.

Art. 12. Si la Belgique reçoit au sujet d'une même personne une demande d'arrestation et de remise de la Cour et une demande d'extradition ou de remise d'un autre Etat, l'autorité centrale en avise la Cour et l'Etat requérant et fait application des dispositions de l'article 90 du Statut.

Art. 13. § 1er. La demande d'arrestation et de remise émise par la Cour à l'égard d'une personne qui se trouve sur le territoire belge est faite par écrit conformément à l'article 91, § 1er, du Statut, sauf le cas d'urgence réglé par le même article du Statut.

La demande est rendue exécutoire par la chambre du conseil du lieu de la résidence de la personne concernée ou du lieu où elle a été trouvée.

§ 2. La chambre du conseil vérifie qu'il n'y a pas erreur sur la personne et que les pièces justificatives visées à l'article 91 du Statut ont été fournies.

§ 3. Binnen vierentwintig uur te rekenen van de beschikking van de raadkamer houdende weigering het verzoek tot aanhouding en overdracht van het Hof uitvoerbaar te verklaren, kan het openbaar ministerie tegen deze beslissing hoger beroep instellen bij de kamer van inbeschuldigingstelling. Deze laatste doet uitspraak binnen acht dagen, na het openbaar ministerie te hebben gehoord. Het arrest is uitvoerbaar.

§ 4. Binnen vierentwintig uur te rekenen van de vrijheidsbeneming worden de beslissing die het verzoek tot aanhouding en overdracht uitvoerbaar verklaart en de bijgevoegde officiële stukken aan de verdachte betekend. Deze beschikt over een termijn van vierentwintig uur te rekenen van de betekening om beroep in te stellen bij de kamer van inbeschuldigingstelling. Het beroep wordt ingesteld door middel van een verklaring bij de correctionele griffie of van een verklaring van de verdachte aan de directeur van het huis van arrest of aan zijn vertegenwoordiger.

De kamer van inbeschuldigingstelling hoort het openbaar ministerie, de verdachte en zijn raadsman binnen vier dagen te rekenen van het ingestelde beroep en doet uiterlijk binnen acht dagen uitspraak. Het arrest is uitvoerbaar. De verdachte blijft in hechtenis tot de kamer van inbeschuldigingstelling uitspraak heeft gedaan.

§ 5. Ingeval het beroep is gegrond op de niet-naleving van het beginsel *non bis in idem*, wordt de termijn waarbinnen de kamer van inbeschuldigingstelling uitspraak moet doen geschorst vanaf het beroep tot dat de centrale autoriteit het antwoord heeft ontvangen van het Hof op de raadplegingen overeenkomstig artikel 89, § 2, van het Statuut.

Afdeling II. — Verzoek tot voorlopige aanhouding

Art. 14. § 1. Overeenkomstig artikel 92 van het Statuut kan het Hof in spoedeisende gevallen door elk communicatiemiddel dat een geschrift nalaat om de voorlopige aanhouding van een gezochte persoon verzoeken. Het verzoek bevat de stukken bedoeld in artikel 92, § 2, van het Statuut in afwachting dat de stukken bedoeld in artikel 91 van het Statuut worden overgezonden.

§ 2. Het verzoek tot voorlopige aanhouding wordt ten uitvoer gelegd op grond van een bevel tot aanhouding uitgevaardigd door de onderzoeksrechter van de plaats waar de persoon op wie het bevel betrekking heeft zijn verblijfplaats heeft of van de plaats waar hij is aangetroffen. Het bevel tot aanhouding moet binnen vierentwintig uur te rekenen van de vrijheidsbeneming worden betekend. De onderzoeksrechter gaat na of er geen dwaling betreffende de persoon bestaat en of de stukken bedoeld in artikel 92, § 2, van het Statuut zijn overgelegd.

§ 3. De centrale autoriteit wordt van de voorlopige aanhouding in kennis gesteld door de onderzoeksrechter bedoeld in § 2 van dit artikel. Zij stelt het Hof daarvan onmiddellijk in kennis en vraagt dat een verzoek tot aanhouding en overdracht wordt opgesteld.

§ 4. De persoon op wie de voorlopige aanhouding betrekking heeft, wordt binnen vijf dagen voor de raadkamer gebracht van zijn verblijfplaats of van de plaats waar hij is aangetroffen. De raadkamer gaat na of er geen dwaling betreffende de persoon bestaat en of de stukken tot staving bedoeld in artikel 92, § 2, van het Statuut werden overgelegd. Na het openbaar ministerie, de verdachte en zijn raadsman te hebben gehoord, beslist de raadkamer, indien daartoe grond bestaat binnen de hoger bedoelde termijn om de voorlopige aanhouding te handhaven. In geval van betwisting van de voorlopige aanhouding gegrond op de niet-naleving van het beginsel *non bis in idem* wordt de termijn waarbinnen de raadkamer uitspraak moet doen op dit punt, geschorst tijdens de duur van de in artikel 89, § 2, van het Statuut bedoelde raadplegingen tussen de centrale autoriteit en het Hof.

§ 5. Het openbaar ministerie en de verdachte kunnen hoger beroep instellen bij de kamer van inbeschuldigingstelling binnen vierentwintig uur te rekenen van de beschikking van de raadkamer. De verdachte blijft aangehouden tot het verstrijken van de voornoemde termijn. De kamer van inbeschuldigingstelling doet uitspraak binnen acht dagen na het openbaar ministerie, de verdachte en zijn raadsman te hebben gehoord. Indien het hoger beroep betrekking heeft op de betwisting van de naleving van het beginsel *non bis in idem*, wordt de termijn waarbinnen de kamer van inbeschuldigingstelling uitspraak moet doen op dit punt, geschorst tijdens de duur van de in artikel 89, § 2, van het Statuut bedoelde raadplegingen tussen de centrale autoriteit en het Hof. De verdachte blijft in hechtenis tot de uitspraak over het beroep.

§ 3. Le ministère public, dans les vingt-quatre heures de l'ordonnance de la chambre du conseil refusant de rendre exécutoire la demande d'arrestation et de remise de la Cour, peut interjeter appel de cette décision devant la chambre des mises en accusation. Celle-ci statue dans les huit jours après audition du ministère public. L'arrêt est exécutoire.

§ 4. Dans les vingt-quatre heures de la privation de liberté, la décision rendant exécutoire la demande d'arrestation et de remise et les pièces officielles y annexées sont signifiées à l'inculpé. Celui-ci dispose d'un délai de vingt-quatre heures, à dater de la signification, pour introduire un recours devant la chambre des mises en accusation. Ce recours est formé par déclaration au greffe correctionnel ou par déclaration de l'inculpé au directeur de la maison d'arrêt ou à son délégué.

La chambre des mises en accusation entend le ministère public, l'inculpé et son conseil, dans les quatre jours de l'introduction du recours, et statue au plus tard dans les huit jours. L'arrêt est exécutoire. L'inculpé restera en détention jusqu'à ce que la chambre des mises en accusation statue.

§ 5. Lorsque le recours est fondé sur le non respect du principe *non bis in idem*, le délai dans lequel la chambre des mises en accusation doit statuer est suspendu à dater du recours jusqu'à la réception par l'autorité centrale de la réponse de la Cour aux consultations engagées conformément à l'article 89, § 2, du Statut.

Section II. — Demande d'arrestation provisoire

Art. 14. § 1er. Conformément à l'article 92 du Statut, en cas d'urgence, la Cour peut demander, par tout moyen de communication laissant une trace écrite, l'arrestation provisoire d'une personne recherchée. La demande contient les pièces visées à l'article 92, § 2, du Statut dans l'attente de la transmission des pièces visées à l'article 91 du Statut.

§ 2. La demande d'arrestation provisoire est exécutée sur la base d'un mandat d'arrêt délivré par le juge d'instruction du lieu où la personne faisant l'objet de cette demande a sa résidence ou du lieu où elle a été trouvée. Le mandat d'arrêt doit être signifié dans les vingt-quatre heures à compter de la privation de liberté. Le juge d'instruction vérifie qu'il n'y a pas erreur sur la personne et que les pièces visées à l'article 92, § 2, du Statut ont été fournies.

§ 3. L'autorité centrale est avisée de l'arrestation provisoire par le juge d'instruction visé au § 2 du présent article. Elle en informe immédiatement la Cour et l'invite à présenter une demande d'arrestation et de remise.

§ 4. La personne faisant l'objet de l'arrestation provisoire est déférée dans les cinq jours à la chambre du conseil du lieu de sa résidence ou du lieu où elle a été trouvée. Celle-ci vérifie qu'il n'y a pas erreur sur la personne et que les pièces justificatives visées à l'article 92, § 2, du Statut ont été fournies. Après avoir entendu le ministère public, l'inculpé et son conseil, la chambre du conseil décide, s'il y a lieu, dans le délai susvisé, de maintenir l'arrestation provisoire. En cas de contestation de l'arrestation provisoire fondée sur le non respect du principe *non bis in idem*, le délai dans lequel la chambre du conseil doit statuer sur ce point est suspendu pendant la durée des consultations visées par l'article 89, § 2, du Statut entre l'autorité centrale et la Cour.

§ 5. Le ministère public et l'inculpé peuvent interjeter appel devant la chambre des mises en accusation dans les vingt-quatre heures de l'ordonnance de la chambre du conseil. L'inculpé reste détenu jusqu'à l'expiration dudit délai. La chambre des mises en accusation statue dans les huit jours après avoir entendu le ministère public, l'inculpé et son conseil. Si l'appel porte sur la contestation du respect du principe *non bis in idem*, le délai dans lequel la chambre des mises en accusation doit statuer sur ce point est suspendu pendant la durée des consultations visées par l'article 89, § 2, du Statut entre l'autorité centrale et la Cour. L'inculpé reste en détention jusqu'à la décision sur l'appel.

Art. 15. Overeenkomstig artikel 92 van het Statuut wordt een voorlopig aangehouden persoon in ieder geval in vrijheid gesteld indien de centrale autoriteit het verzoek tot aanhouding en overdracht en de stukken tot staving bedoeld in artikel 91 van het Statuut niet heeft ontvangen binnen drie maanden te rekenen vanaf de datum van de voorlopige aanhouding.

Afdeling III. — Overbrenging van de aangehouden persoon

Art. 16. § 1. Overeenkomstig artikel 59, § 3, van het Statuut heeft de aangehouden persoon het recht om bij de kamer van inbeschuldigingstelling zijn voorlopige invrijheidstelling te verzoeken door middel van een verzoekschrift tot invrijheidstelling, zulks in afwachting van zijn overdracht.

§ 2. Overeenkomstig artikel 59, § 5, van het Statuut wordt de kamer van vooronderzoek van het Hof in kennis gesteld van elk verzoek tot voorlopige invrijheidstelling en doet zij hieromtrent aanbevelingen. Alvorens een beslissing te nemen neemt de kamer van inbeschuldigingstelling deze aanbevelingen ten volle in overweging. Indien de kamer van inbeschuldigingstelling de aanbevelingen van het Hof niet volgt, geeft ze uitdrukkelijk de redenen voor deze beslissing aan.

§ 3. De kamer van inbeschuldigingstelling doet uitspraak binnen acht dagen te rekenen vanaf de indiening van het verzoek, na het openbaar ministerie, de verdachte en zijn raadsman te hebben gehoord. De kamer van inbeschuldigingstelling overweegt, gelet op de ernst van de ten laste gelede misdaden, of een dringende noodzakelijkheid en uitzonderlijke omstandigheden de voorlopige invrijheidstelling verantwoordt. In dat geval stelt zij voorwaarden teneinde te waarborgen dat België zijn verplichting om de persoon aan het Hof over te dragen, kan nakomen. De kamer van inbeschuldigingstelling is niet gemachtigd om te onderzoeken of het Hof het bevel tot aanhouding op geldige wijze heeft uitgevaardigd.

§ 4. Ingeval met de voorlopige invrijheidstelling wordt ingestemd, kan de kamer van vooronderzoek overeenkomstig artikel 59, § 6, van het Statuut de centrale autoriteit verzoeken regelmatig verslag uit te brengen over het regime van de voorlopige invrijheidstelling.

Art. 17. Een voorlopig aangehouden persoon kan met zijn overbrenging instemmen zonder dat de daartoe vereiste voorwaarden zijn vervuld. De instemming moet zijn neergelegd in een proces-verbaal ten overstaan van een lid van het openbaar ministerie en nadat deze laatste de betrokkene heeft gehoord teneinde hem in kennis te stellen van zijn recht op een formele overdrachtsprocedure. De genoemde persoon kan zich tijdens zijn verhoor laten bijstaan door een advocaat.

Art. 18. § 1. Zodra de beslissing waarbij het verzoek tot aanhouding en overdracht definitief is geworden, stelt de centrale autoriteit de griffier daarvan onmiddellijk in kennis teneinde de overbrenging te regelen.

§ 2. De betrokkene wordt zo vlug mogelijk overgebracht naar het Hof en in ieder geval binnen een termijn van drie maanden vanaf de datum van de beslissing tot overbrenging. De overbrenging geschiedt met inachtneming van de relevante bepalingen van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

§ 3. De betrokkene wordt overgebracht naar het Hof op de datum en op de wijze overeengekomen tussen de centrale autoriteit en de griffier. Als door omstandigheden de overbrenging op de overeengekomen datum onmogelijk is, leggen de centrale autoriteit en de griffier een nieuwe datum en wijze voor de overbrenging vast.

Art. 19. Met toepassing van artikel 101, § 2, van het Statuut, staat de centrale autoriteit op verzoek van het Hof een afwijking toe op het specialiteitsbeginsel bedoeld in artikel 101, § 1, van het Statuut.

Afdeling IV. — Doorvoer

Art. 20. Op verzoek van het Hof, ingediend overeenkomstig artikel 89, § 3, b), van het Statuut, stemt de centrale autoriteit in met het vervoer over het Belgische grondgebied van iedere persoon die door een andere Staat aan het Hof overgedragen wordt, behalve wanneer de doorvoer de overdracht zou hinderen of vertragen.

Ingeval een onvoorziene landing plaatsvindt op het Belgische grondgebied, kan van het Hof overeenkomstig artikel 89, § 3, e), van het Statuut een verzoek tot doorvoer worden geëist. De vervoerde persoon wordt in detentie geplaatst in afwachting van de ontvangst van het verzoek en van de totstandbrenging van de doorvoer. De detentie mag evenwel niet langer duren dan zesennegentig uur te rekenen vanaf de onvoorziene landing, indien het verzoek niet binnen die termijn wordt ontvangen.

Art. 15. Conformément à l'article 92 du Statut, une personne provisoirement arrêtée est dans tous les cas remise en liberté si l'autorité centrale n'a pas reçu la demande d'arrestation et de remise et les pièces justificatives visées à l'article 91 du Statut dans le délai de trois mois à compter de la date de l'arrestation provisoire.

Section III. — Transfert de la personne arrêtée

Art. 16. § 1er. Conformément à l'article 59, § 3, du Statut, la personne arrêtée a le droit de demander à la chambre des mises en accusation, par requête de mise en liberté, sa mise en liberté provisoire dans l'attente de sa remise.

§ 2. Conformément à l'article 59, § 5, du Statut, la chambre préliminaire de la Cour est avisée de toute demande de mise en liberté provisoire et fait des recommandations à ce sujet. Avant de rendre sa décision, la chambre des mises en accusation prend pleinement en considération ces recommandations. Si la chambre des mises en accusation ne suit pas les recommandations de la Cour, elle indique expressément les motifs de cette décision.

§ 3. La chambre des mises en accusation se prononce dans les huit jours de l'introduction de la demande après avoir entendu le ministère public, l'inculpé et son conseil. Lorsqu'elle se prononce, la chambre des mises en accusation examine si, eu égard à la gravité des crimes allégués, l'urgence et des circonstances exceptionnelles justifient la mise en liberté provisoire. Dans ce cas, elle fixe les conditions qui permettent de s'assurer que la Belgique peut s'acquitter de son obligation de remettre la personne à la Cour. La chambre des mises en accusation n'est pas habilitée à examiner si le mandat d'arrêt a été régulièrement délivré par la Cour.

§ 4. Conformément à l'article 59, § 6, du Statut, si la mise en liberté provisoire est accordée, la chambre préliminaire de la Cour peut demander à l'autorité centrale des rapports périodiques sur le régime de la libération provisoire.

Art. 17. Une personne provisoirement arrêtée peut donner son consentement à être transférée sans que les conditions requises pour son transfert ne soient réunies. Le consentement doit être établi par procès-verbal devant un membre du ministère public et après audition par celui-ci, pour informer la personne concernée de son droit à une procédure formelle de remise. Ladite personne peut se faire assister d'un avocat au cours de son audition.

Art. 18. § 1er. Lorsque la décision rendant exécutoire la demande d'arrestation et de remise est définitive, l'autorité centrale en informe immédiatement le Greffier afin d'organiser le transfert.

§ 2. La personne est transférée à la Cour aussitôt que possible et, en tout cas, dans un délai de trois mois à dater de la décision de transfert. Le transfert a lieu dans le respect des dispositions pertinentes de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales.

§ 3. L'intéressé est transféré à la Cour à la date et suivant les modalités convenues entre l'autorité centrale et le Greffier. Si les circonstances rendent le transfert impossible à la date convenue, l'autorité centrale et le Greffier conviennent d'une nouvelle date et des modalités du transfert.

Art. 19. En application de l'article 101, § 2, du Statut, l'autorité centrale accorde, à la demande de la Cour, une dérogation au principe de la spécialité visé à l'article 101, § 1er, du Statut.

Section IV. — Transit

Art. 20. Sur demande de la Cour, effectuée conformément à l'article 89, § 3, b), du Statut, l'autorité centrale autorise le transport à travers le territoire de la Belgique de toute personne transférée à la Cour par un autre Etat, sauf dans le cas où le transit générerait ou retarderait la remise.

Si un atterrissage imprévu a lieu sur le territoire belge, une demande de transit peut être exigée de la Cour conformément à l'article 89, § 3, e) du Statut. La personne transportée est placée en détention en attendant la demande et l'accomplissement du transit. Toutefois, la détention ne peut se prolonger au-delà de nonante-six heures après l'atterrissage imprévu si la demande n'est pas reçue dans ce délai.

HOOFDSTUK V. — *Andere vormen van samenwerking**Afdeling I. — Beginselen*

Art. 21. Overeenkomstig artikel 93 van het Statuut wordt aan het Hof bijstand verleend in de gevallen bedoeld in artikel 22 van deze wet.

Art. 22. Verzoeken van het Hof tot bijstand in verband met onderzoek of vervolging moeten rechtstreeks aan de centrale autoriteit worden gericht.

Overeenkomstig artikel 93 van het Statuut kunnen die verzoeken betrekking hebben op alle handelingen die krachtens de Belgische wetgeving niet zijn verboden en het onderzoek naar en de vervolging van misdaden die tot de rechtsmacht van het Hof behoren, kunnen vergemakkelijken. Zij hebben inzonderheid betrekking op :

1° de identificatie van personen, de plaats waar die persoon zich bevindt of de lokalisatie van goederen;

2° de bewijsgaring, daaronder begrepen getuigenverklaringen onder ede en overlegging van bewijsmateriaal, met inbegrip van deskundigenonderzoek en van verslagen die het Hof nodig heeft;

3° het verhoor van personen ten aanzien van wie een onderzoek is ingesteld of die wordt vervolgd;

4° de betekening van stukken, met inbegrip van stukken betreffende de rechtspleging;

5° de maatregelen die erop zijn gericht de vrijwillige verschijning voor het Hof te vergemakkelijken van personen die als getuige of deskundige een verklaring afleggen;

6° de tijdelijke overbrenging van personen overeenkomstig artikel 27 van deze wet;

7° de plaatsopneming of het onderzoek van terreinen, inzonderheid de opgraving en het onderzoek van lijken begraven in massagraven;

8° de tenuitvoerlegging van huiszoekingen en inbeslagnemingen;

9° de verzending van dossiers en stukken, daaronder begrepen officiële dossiers en stukken;

10° de bescherming van slachtoffers en getuigen en de instandhouding van bewijsmateriaal;

11° de identificatie, de lokalisatie, de bevrozing of de inbeslagneming van de opbrengst verkregen uit misdaden, van goederen, van vermogensbestanddelen en van middelen die verband houden met de misdaden, met het oog op een eventuele verbeurdverklaring ervan, zulks onverminderd de rechten van derden te goeder trouw.

Afdeling II. — Vorm en inhoud van het verzoek om bijstand

Art. 23. Het verzoek bevat de volgende stukken of wordt erdoor gestaafd, overeenkomstig artikel 96, § 2, van het Statuut :

1° een beknopt overzicht van het onderwerp van het verzoek en van de aard van de gevraagde bijstand, daaronder begrepen de juridische grondslag en de gronden van het verzoek;

2° zo gedetailleerd mogelijke informatie omtrent de persoon of de plaats die moet worden geïdentificeerd of gevonden teneinde de gevraagde bijstand te kunnen verlenen;

3° een beknopt overzicht van de essentiële feiten waarop het verzoek is gegrond;

4° een toelichtend verslag en een gedetailleerde uiteenzetting van de procedures of van de voorwaarden die in acht moeten worden genomen;

5° elk gegeven dat op grond van de Belgische wetgeving vereist kan zijn om gevolg te geven aan het verzoek;

6° enig ander gegeven dat nuttig kan zijn om de gevraagde bijstand te kunnen verlenen.

De verzoeken van het Hof en de door België verstrekte antwoorden worden medegedeeld in een van de officiële talen van België en in hun oorspronkelijke vorm.

CHAPITRE V. — *Autres formes de coopération**Section Ire. — Principes*

Art. 21. Conformément à l'article 93 du Statut, l'entraide est accordée à la Cour dans les cas visés à l'article 22 de la présente loi.

Art. 22. Les demandes d'entraide émanant de la Cour, liées à une enquête ou à des poursuites, doivent être adressées directement à l'autorité centrale.

Conformément à l'article 93 du Statut, ces demandes peuvent comprendre tout acte non interdit par la législation belge, propre à faciliter l'enquête et les poursuites relatives aux crimes relevant de la compétence de la Cour. Elles concernent notamment :

1° l'identification de personnes, le lieu où elles se trouvent ou la localisation de biens;

2° le rassemblement d'éléments de preuve, y compris les dépositions faites sous serment, et la production des éléments de preuve, y compris les expertises et les rapports dont la Cour a besoin;

3° l'interrogatoire de personnes faisant l'objet d'une enquête ou de poursuites;

4° la signification de documents, y compris les pièces de procédure;

5° les mesures propres à faciliter la comparution volontaire devant la Cour de personnes déposant comme témoins ou experts;

6° le transfèrement temporaire de personnes en vertu de l'article 27 de la présente loi;

7° l'examen de localités ou de sites, notamment l'exhumation et l'examen de cadavres enterrés dans des fosses communes;

8° l'exécution de perquisitions et de saisies;

9° la transmission de dossiers et de documents, y compris les dossiers et les documents officiels;

10° la protection des victimes et des témoins et la préservation des éléments de preuve;

11° l'identification, la localisation, le gel ou la saisie du produit des crimes, des biens, des avoirs et des instruments qui sont liés aux crimes, aux fins de leur confiscation éventuelle, sans préjudice des droits des tiers de bonne foi.

Section II. — Forme et contenu de la demande d'entraide

Art. 23. Conformément à l'article 96, § 2, du Statut, la demande contient ou est accompagnée des éléments suivants :

1° l'exposé succinct de l'objet de la demande et de la nature de l'assistance demandée, y compris les fondements juridiques et les motifs de la demande;

2° des renseignements aussi détaillés que possible sur la personne ou le lieu qui doivent être identifiés ou localisés de manière à ce que l'assistance demandée puisse être fournie;

3° l'exposé succinct des faits essentiels qui justifient la demande;

4° l'exposé des motifs et l'explication détaillée des procédures ou des conditions à respecter;

5° tout renseignement que peut exiger la législation belge pour qu'il soit donné suite à la demande;

6° tout autre renseignement utile pour que l'assistance demandée puisse être fournie.

Les demandes émanant de la Cour et les réponses fournies par la Belgique sont communiquées dans une des langues officielles de la Belgique et dans leur forme originale.

Afdeling III. — Tenuitvoerlegging van het verzoek om bijstand

Art. 24. De centrale autoriteit onderzoekt of het verzoek de stukken opgesomd in artikel 96, § 2, van het Statuut bevat of erdoor wordt gestaafd en wijst een prejudiciële beslissing die niet vatbaar is voor beroep. Indien zij oordeelt dat het verzoek conform artikel 96, § 2, van het Statuut is, zendt zij het toe aan de bevoegde rechterlijke autoriteit. Indien een verzoek niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in Titel II, hoofdstuk V, afdeling II, van deze wet kan de centrale autoriteit de verbetering of aanvulling eisen, zulks onverminderd de bewarende maatregelen die ondertussen wettelijk kunnen worden genomen.

Art. 25. Overeenkomstig artikel 99 van het Statuut geeft België gevolg aan verzoeken om bijstand volgens de procedure bepaald in zijn wetgeving en op de wijze omschreven in het verzoek, tenzij voor-noemde wetgeving zulks verbiedt.

Op verzoek machtigt de centrale autoriteit de door haar aangewezen personen om aanwezig te zijn bij en deel te nemen aan de tenuitvoer-legging van het verzoek.

Afdeling IV. — Specifieke regels eigen aan de tenuitvoerlegging van bepaalde verzoeken om bijstand

Art. 26. Huiszoekingen en inbeslagnemingen waar het Hof om verzoekt, worden ten uitvoer gelegd overeenkomstig de Belgische wetgeving zonder dat het verzoek uitvoerbaar moet worden verklaard. Alvorens de stukken aan het Hof toe te zenden, doet de raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg van de plaats waar de stukken zijn neergelegd, binnen vijf dagen nadat de zaak bij haar aanhangig is gemaakt, uitspraak over de vordering van derden-bezitters of van anderen die aanspraak maken op een recht. Zij doet uitspraak in laatste aanleg zonder mogelijkheid tot derdenverzet.

Art. 27. Overeenkomstig artikel 93, § 7, van het Statuut kan elke in België gedetineerde persoon op verzoek van het Hof tijdelijk naar het Hof worden overgebracht om hem te kunnen identificeren, zijn getuigenis te horen of van hem enige andere vorm van bijstand te verkrijgen.

Deze persoon kan worden overgebracht indien aan de volgende voorwaarden is voldaan :

1° de persoon stemt vrijelijk en met kennis van zaken in met de overbrenging; en

2° de centrale autoriteit stemt in met de overbrenging naar het Hof, onder voorbehoud van de eventueel overeengekomen voorwaarden.

De centrale autoriteit regelt de tijdelijke overbrenging van gedeti-neerde personen in samenwerking met de griffier en met de autoriteiten van de Gaststaat van het Hof.

De termijnen inzake voorlopige hechtenis worden geschorst zolang de betrokkene zich niet op het grondgebied bevindt.

Art. 28. Wanneer het Hof iemand het statuut van beschermde getuige verleent en België vraagt om de nodige beschermingsmaatregelen te nemen, dan beslist de centrale autoriteit, na overleg met de voorzitter van de getuigenbeschermingscommissie opgericht bij arti-kel 103 van het Wetboek van strafvordering, welke maatregelen als bedoeld in artikel 104 van hetzelfde Wetboek ten aanzien van deze persoon moeten worden genomen. Los van de maatregelen die ten aanzien van de beschermde getuige zijn genomen, kan de centrale autoriteit, wanneer zij dat nodig acht, ook beschermingsmaatregelen als bedoeld in artikel 104 nemen ten aanzien van de verwanten van deze persoon. Deze maatregelen worden uitgevoerd op dezelfde manier als de maatregelen die zijn genomen ten aanzien van een bedreigde getuige, een gezinslid of een andere bloedverwant bedoeld in arti-kel 102 van hetzelfde Wetboek.

Wanneer het Hof de in het vorige lid bedoelde persoon het statuut van beschermde getuige ontnemt, beslist de centrale autoriteit of de maatregelen ten aanzien van die persoon of ten aanzien van andere personen, moeten worden behouden.

Section III. — Exécution de la demande d'entraide

Art. 24. L'autorité centrale examine si la demande contient ou est accompagnée des éléments énoncés à l'article 96, § 2, du Statut et rend une décision préliminaire, non sujette à recours. Si elle juge la demande conforme à l'article 96, § 2, du Statut, elle transmet la demande à l'autorité judiciaire compétente. Si une demande ne répond pas aux conditions prévues par la section II du chapitre V du Titre II de la présente loi, l'autorité centrale peut exiger qu'elle soit corrigée ou complétée, sans préjudice de mesures conservatoires qui pourraient, entre- temps, être légalement prises.

Art. 25. Conformément à l'article 99 du Statut, la Belgique donne suite aux demandes d'assistance selon la procédure prévue par sa législation et, à moins que cette législation ne l'interdise, comme il est dit dans la demande.

Lorsque la demande en est faite, l'autorité centrale autorise les personnes qu'elle désigne à être présentes et à assister à l'exécution de la demande.

Section IV. — Règles spécifiques propres à l'exécution de certaines demandes d'entraide

Art. 26. Les perquisitions et saisies demandées par la Cour sont exécutées conformément à la loi belge sans qu'il soit requis que la demande soit rendue exécutoire. Avant transmission des pièces à la Cour, la chambre du conseil du tribunal de première instance du lieu où les pièces ont été déposées statue, dans les cinq jours de sa saisine, sur la réclamation des tiers détenteurs ou autres prétendants droit. Elle statue en dernier ressort et sans possibilité de tierce opposition.

Art. 27. Conformément à l'article 93, § 7, du Statut, toute personne qui est détenue en Belgique peut être, à la demande de la Cour, transférée temporairement à celle-ci afin qu'elle puisse l'identifier, entendre son témoignage ou obtenir d'elle un quelque autre concours d'assistance.

Cette personne peut être transférée, si les conditions suivantes sont remplies :

1° la personne donne, librement et en connaissance de cause, son consentement au transfèrement; et

2° l'autorité centrale donne son accord au transfèrement à la Cour, sous réserve des conditions dont elles peuvent convenir.

Le transfert temporaire de détenus est organisé par l'autorité centrale en liaison avec le greffier et les autorités de l'Etat hôte de la Cour.

Les délais en matière de détention préventive sont suspendus pendant la durée de l'absence du territoire de la personne concernée.

Art. 28. Lorsque la Cour a octroyé le statut de témoin protégé à une personne et demande à la Belgique de mettre en oeuvre des mesures de protection en sa faveur, l'autorité centrale, après avoir consulté le président de la commission de protection des témoins établie par l'article 103 du Code d'instruction criminelle, décide quelles sont les mesures visées à l'article 104 du même Code dont il convient de faire bénéficier cette personne. Indépendamment des mesures accordées au témoin protégé, et lorsqu'elle le juge nécessaire, l'autorité centrale peut également accorder aux proches de cette personne des mesures de protection visées à l'article 104. Ces mesures sont mises en oeuvre de la même manière que les mesures octroyées au bénéfice d'un témoin menacé, d'un membre de sa famille ou d'un autre parent, visés par l'article 102 du même Code.

Lorsque la Cour met fin au statut de témoin protégé en faveur d'une personne visée à l'alinéa précédent, l'autorité centrale détermine s'il convient de maintenir les mesures mises en oeuvre à son égard ou à l'égard des autres personnes.

Afdeling V. — Opschorting van de tenuitvoerlegging en weigering van het verzoek om bijstand in bepaalde specifieke gevallen

Art. 29. Indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het verzoek om bijstand afbreuk kan doen aan het goede verloop van een lopend onderzoek of aan de gang zijnde vervolging in een andere zaak dan die waarop het verzoek betrekking heeft, kan de centrale autoriteit, op voorwaarde dat de gerechtelijke autoriteiten vooraf advies uitbrengen, de tenuitvoerlegging ervan opschorten gedurende een termijn die wordt vastgesteld in overleg met het Hof, overeenkomstig artikel 94 van het Statuut.

Art. 30. Overeenkomstig artikel 95 van het Statuut kan de centrale autoriteit, ingeval het Hof een exceptie van niet-ontvankelijkheid krachtens artikel 18 of 19 van het Statuut onderzoekt, de tenuitvoerlegging van een verzoek gedaan op grond van de gerechtelijke samenwerking en bijstand opschorten in afwachting dat het Hof uitspraak doet, tenzij het Hof uitdrukkelijk heeft bepaald dat de aanklager de bewijsgraving overeenkomstig artikel 18 of 19 van het Statuut kan voortzetten.

Art. 31. Overeenkomstig artikel 93, § 4, van het Statuut stelt de centrale autoriteit, ingeval zij ernstige redenen heeft om aan te nemen dat de tenuitvoerlegging van een verzoek om bijstand de nationale veiligheid in gevaar kan brengen, het Hof daarvan onmiddellijk in kennis. De centrale autoriteit kan beslissen alle handelingen vereist voor de tenuitvoerlegging van het verzoek op te schorten in afwachting dat de bevoegde nationale autoriteit zich overeenkomstig de wet uitsprekt over een verzoek tot overlegging of bekendmaking van bewijsmateriaal dat verband houdt met de nationale veiligheid. Zodra de centrale autoriteit heeft beslist de tenuitvoerlegging van een verzoek om bijstand op te schorten, pleegt zij overeenkomstig artikel 72, § 5, van het Statuut overleg met het Hof teneinde alle maatregelen in overweging te nemen die redelijkerwijs mogelijk zijn om door middel van overleg een oplossing uit te werken. Als alle redelijkerwijs mogelijke maatregelen genomen zijn om de zaak door overleg op te lossen, stelt de centrale autoriteit overeenkomstig artikel 72, § 6, van het Statuut het Hof ervan in kennis dat de uitvoering van het verzoek niet kan plaatsvinden zonder de Belgische nationale veiligheidsbelangen te schaden.

Afdeling VI. — Tenuitvoerlegging op Belgisch grondgebied, door de aanklager, van handelingen bedoeld in artikel 99, § 4, van het Statuut

Art. 32. Ingeval de aanklager op Belgisch grondgebied handelingen bedoeld in artikel 99, § 4, van het Statuut ten uitvoer wenst te leggen, wordt overeenkomstig voornoemd artikel van het Statuut overleg gepleegd met de Minister van Justitie. Deze laatste kan, op voorwaarde dat de gerechtelijke autoriteiten vooraf advies uitbrengen, weigeren dat de aanklager de genoemde handelingen op het Belgische grondgebied ten uitvoer legt ingeval deze handelingen binnen dezelfde termijn en volgens de nadere regels bepaald in dit hoofdstuk kunnen worden verricht in antwoord op een verzoek om bijstand.

HOOFDSTUK VI. — Tenuitvoerlegging van door het Hof gewezen beslissingen

Art. 33. Ingeval het Hof daarom verzoekt, kan België een definitieve en uitvoerbaar verklaarde beslissing van het Hof houdende vrijheidsbeneming ten uitvoer leggen, voor zover België ingestemd heeft om voor te komen op de lijst van Staten die Partij zijn en die bereid zijn om veroordeelde personen te aanvaarden.

Art. 34. § 1. Wanneer de centrale autoriteit instemt met het verzoek van het Hof om een vrijheidsbenemende straf ten uitvoer te leggen, stelt zij het Hof daarvan in kennis en deelt zij het Hof alle relevante gegevens betreffende de tenuitvoerlegging van de straf mee.

§ 2. Overeenkomstig artikel 103, § 2, a), van het Statuut stelt de centrale autoriteit, in voorkomend geval, het Hof ook in kennis van alle omstandigheden die de voorwaarden of de duur van de opsluiting aanzienlijk kunnen beïnvloeden. Het Hof wordt ten minste 45 dagen vooraf in kennis gesteld van dergelijke bekende of voorzienbare omstandigheden. Indien het Hof overeenkomstig artikel 103, § 2, b), van het Statuut de wijziging in de omstandigheden niet kan aanvaarden, stelt het de centrale autoriteit daarvan in kennis en wijst het een andere Staat aan om de straf ten uitvoer te leggen.

Section V. — Sursis à exécution et rejet de la demande d'entraide dans certains cas spécifiques

Art. 29. Si l'exécution immédiate de la demande d'entraide peut nuire au bon déroulement de l'enquête ou des poursuites en cours dans une affaire différente de celle à laquelle cette demande se rapporte, l'autorité centrale peut, moyennant avis préalable des autorités judiciaires, surseoir à l'exécution de celle-ci pendant un temps fixé de commun accord avec la Cour et conformément à l'article 94 du Statut.

Art. 30. Conformément à l'article 95 du Statut, lorsque la Cour examine une exception d'irrecevabilité conformément aux articles 18 ou 19 du Statut, l'autorité centrale peut surseoir à l'exécution d'une demande faite au titre de la coopération et de l'assistance judiciaire, en attendant que la Cour ait statué, à moins que la Cour n'ait expressément décidé que le Procureur pouvait continuer de rassembler des éléments de preuve en application des articles 18 ou 19 du Statut.

Art. 31. Conformément à l'article 93, § 4, du Statut, si l'autorité centrale a de sérieuses raisons de penser que l'exécution d'une demande d'assistance pourrait porter atteinte à la sécurité nationale, elle en informe immédiatement la Cour. L'autorité centrale peut décider de suspendre tout acte nécessaire à l'exécution de la demande en attendant que l'autorité compétente nationale se prononce, conformément à la loi, sur une demande ayant pour objet la production ou la divulgation d'éléments de preuve qui touchent à la sécurité nationale. Dès que l'autorité centrale décide de suspendre l'exécution d'une demande d'assistance, elle entame, conformément à l'article 72, § 5, du Statut, des concertations avec la Cour afin d'envisager toutes les mesures raisonnablement possibles pour trouver une solution par la concertation. Conformément à l'article 72, § 6, du Statut, lorsque toutes les mesures raisonnablement possibles ont été prises pour régler la question par la concertation, l'autorité centrale avise la Cour du fait que l'exécution de la demande ne peut avoir lieu sans porter atteinte aux intérêts de la sécurité nationale belge.

Section VI. — Exécution d'actes prévus à l'article 99, § 4, du Statut par le Procureur sur le territoire belge

Art. 32. Lorsque le Procureur veut exécuter des actes prévus à l'article 99, § 4, du Statut sur le territoire belge, le ministre de la Justice est consulté conformément audit article du Statut. Le Ministre de la Justice, moyennant avis préalable des autorités judiciaires, peut refuser que le Procureur exécute lesdits actes d'instruction sur le territoire belge si ces actes peuvent être exécutés, dans les mêmes délais et selon les modalités prévues par le présent chapitre, en réponse à une demande d'assistance.

CHAPITRE VI. — Exécution de décisions rendues par la Cour

Art. 33. En cas de demande de la Cour, la Belgique peut prendre en charge l'exécution d'une décision définitive et exécutoire de privation de liberté de la Cour, pour autant que la Belgique ait consenti à figurer sur la liste des Etats parties qui acceptent de recevoir des condamnés.

Art. 34. § 1er. Lorsque l'autorité centrale agréée la demande de la Cour de prendre en charge l'exécution d'une peine privative de liberté, elle en informe la Cour et lui communique toutes les informations pertinentes relatives à l'exécution de la peine.

§ 2. Conformément à l'article 103, § 2, a), du Statut, l'autorité centrale avise également, le cas échéant, la Cour de toute circonstance qui serait de nature à modifier sensiblement les conditions ou la durée de la détention. La Cour est avisée au moins 45 jours à l'avance de toute circonstance de ce type, connue ou prévisible. Conformément à l'article 103, § 2, b), du Statut, si la Cour ne peut accepter ledit changement de circonstances, elle en avise l'autorité centrale et désigne un autre Etat chargé de l'exécution.

Art. 35. § 1. Overeenkomstig artikel 105 van het Statuut is de vrijheidsbenemende straf die het Hof heeft uitgesproken uitvoerbaar in België vanaf het tijdstip waarop de centrale autoriteit het verzoek heeft aanvaard. De straf die het Hof heeft uitgesproken kan in geen geval worden gewijzigd. Alleen het Hof kan uitspraak doen over een verzoek tot herziening van zijn beslissing betreffende de schuld of de straf.

§ 2. Binnen vierentwintig uur nadat de overgebrachte persoon is aangekomen in de strafinrichting waarin hij moet worden opgesloten, verschijnt hij voor de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg van de plaats van detentie. Deze laatste ondervraagt hem over zijn identiteit, maakt daarvan proces-verbaal op en gelast op grond van het origineel of van een uitgifte van het vonnis van het Hof de onmiddellijke opsluiting van de veroordeelde.

§ 3. Overeenkomstig artikel 106, § 1, van het Statuut is de tenuitvoerlegging van een gevangenisstraf onderworpen aan het toezicht van het Hof. De detentievoorwaarden worden geregeld door de Belgische wetgeving.

§ 4. De procedures inzake voorwaardelijke invrijheidstelling worden geregeld bij artikel 110 van het Statuut.

§ 5. Overeenkomstig artikel 104, § 2, van het Statuut kan een veroordeelde persoon te allen tijde het Hof verzoeken uit België te worden overgebracht.

Art. 36. Binnen de perken van artikel 108 van het Statuut en overeenkomstig de Belgische wetgeving, kan België de veroordeelde die zijn straf heeft ondergaan uitleveren of op enig andere wijze overdragen aan de Staat die zijn uitlevering of zijn overdracht heeft gevraagd of aan het Internationaal Tribunaal dat zijn overdracht heeft gevraagd met het oog op veroordeling of tenuitvoerlegging van een straf.

Art. 37. Ingeval de veroordeelde overeenkomstig artikel 81 van het Statuut beroep instelt tegen een beslissing betreffende de schuld of de straf, overeenkomstig artikel 84 van het Statuut een verzoek tot herziening van een beslissing betreffende de schuld of de straf indient of overeenkomstig artikel 110 van het Statuut een verzoek tot strafvermindering indient, kan het verzoekschrift worden overgezonden door de centrale autoriteit, die het samen met alle relevante stukken zo spoedig mogelijk verzendt aan het Hof.

Art. 38. Overeenkomstig artikel 106, § 3, van het Statuut zijn mededelingen tussen een veroordeelde persoon en het Hof vrij en vertrouwelijk.

Art. 39. Indien een veroordeelde zijn plaats van detentie ontvlucht, kan de centrale autoriteit, na het Hof te hebben geraadpleegd, de Staat waar de veroordeelde zich bevindt, verzoeken om die persoon krachtens de geldende bilaterale of multilaterale overeenkomsten aan hem over te dragen, of het Hof op grond van hoofdstuk IX van het Statuut om de overdracht van die persoon verzoeken.

Art. 40. Onverminderd de rechten van derden te goeder trouw legt België de geldboeten en de maatregelen houdende verbeurdverklaring ten uitvoer die het Hof krachtens hoofdstuk VII van het Statuut heeft bevolen. Wanneer het Hof België verzoekt een beslissing tot verbeurdverklaring ten uitvoer te leggen, maakt de correctionele rechtbank van de plaats waar de goederen gelegen zijn waarop de verbeurdverklaring betrekking heeft, die beslissing uitvoerbaar, na het openbaar ministerie en de veroordeelde persoon of zijn raadsman te hebben gehoord. Indien het onmogelijk is gevolg te geven aan het bevel tot verbeurdverklaring, kan de correctionele rechtbank van de plaats waar de goederen gelegen zijn waarop de verbeurdverklaring betrekking heeft, de overeenkomstig artikel 109, § 2, van het Statuut en onverminderd de rechten van derden te goeder trouw, in artikel 43bis, tweede lid, van het Strafwetboek bedoelde maatregelen tot verbeurdverklaring van een overeenstemmend bedrag nemen. De goederen of de opbrengst uit de verkoop van onroerende goederen of, in voorkomend geval, van andere goederen verkregen ingevolge de tenuitvoerlegging van een arrest van het Hof, worden door de centrale autoriteit aan het Hof overgedragen.

Art. 35. § 1er. Conformément à l'article 105 du Statut, la peine privative de liberté prononcée par la Cour est exécutoire en Belgique dès le moment où la demande est acceptée par l'autorité centrale. La peine prononcée par la Cour ne peut en aucun cas être modifiée. Seule la Cour a le droit de se prononcer sur une demande de révision de sa décision sur la culpabilité ou la peine.

§ 2. Dans les vingt-quatre heures suivant son arrivée dans l'établissement pénitentiaire qui lui a été assigné, la personne transférée comparait devant le procureur du Roi près le tribunal de première instance du lieu de détention. Celui-ci procède à son interrogatoire d'identité, en dresse procès-verbal et, au vu de l'original ou d'une expédition du jugement de la Cour, ordonne l'incarcération immédiate du condamné.

§ 3. Conformément à l'article 106, § 1er, du Statut, l'exécution d'une peine d'emprisonnement est soumise au contrôle de la Cour. Les conditions de détention sont régies par la législation belge.

§ 4. Les procédures de libération conditionnelle sont régies par l'article 110 du Statut.

§ 5. Conformément à l'article 104, § 2, du Statut, la personne condamnée par la Cour peut à tout moment demander à celle-ci son transfert hors de Belgique.

Art. 36. Dans les limites posées par l'article 108 du Statut, la Belgique peut, en application de sa législation, extraditer ou remettre de quelque autre manière que ce soit le condamné qui a accompli sa peine à l'Etat qui a demandé son extradition ou sa remise, ou au Tribunal international qui a demandé sa remise aux fins de jugement ou d'exécution d'une peine.

Art. 37. Si le condamné dépose une demande d'appel d'une décision sur la culpabilité ou la peine conformément à l'article 81 du Statut, une demande de révision d'une décision sur la culpabilité ou la peine conformément à l'article 84 du Statut ou une demande de réduction de peine conformément à l'article 110 du Statut, sa requête peut être transmise par l'intermédiaire de l'autorité centrale, qui la communique à la Cour dans les meilleurs délais, avec tous les documents pertinents.

Art. 38. Conformément à l'article 106, § 3, du Statut, les communications entre la Cour et un condamné sont libres et confidentielles.

Art. 39. En cas d'évasion d'un condamné de son lieu de détention, l'autorité centrale peut, après avoir consulté la Cour, demander à l'Etat dans lequel se trouve le condamné, de le lui remettre, en application des accords bilatéraux ou multilatéraux en vigueur, ou demander à la Cour de solliciter la remise de cette personne conformément au chapitre IX du Statut.

Art. 40. La Belgique exécute les peines d'amende et les mesures de confiscation ordonnées par la Cour, en vertu du chapitre VII du Statut, sans préjudice des droits des tiers de bonne foi. Lorsqu'une demande tendant à l'exécution d'une décision de confiscation est adressée par la Cour à la Belgique, le tribunal correctionnel du lieu où sont situés les biens sur lesquels porte la confiscation rend cette décision exécutoire, après avoir entendu le ministère public et la personne condamnée ou son conseil. Conformément à l'article 109, § 2, du Statut, lorsqu'il est impossible de donner effet à l'ordonnance de confiscation, des mesures de confiscation par équivalent, visées à l'article 43bis, alinéa 2, du Code pénal, peuvent être ordonnées par le tribunal correctionnel du lieu où sont situés les biens sur lesquels porte la confiscation, sans préjudice des droits des tiers de bonne foi. Les biens ou le produit de la vente de biens immobiliers ou, le cas échéant, d'autres biens, obtenus en exécution d'un arrêt de la Cour sont transférés à la Cour par l'intermédiaire de l'autorité centrale.

HOOFDSTUK VII. — *Misdrijven tegen de rechtsbedeling van het Internationaal Strafgerechtshof*

Art. 41. Hij die een misdrijf pleegt tegen de rechtsbedeling van het Internationaal Strafgerechtshof door een of meer feiten te plegen zoals bedoeld in artikel 70, § 1, a) tot f), van het Statuut, is strafbaar met gevangenisstraf van 6 maanden tot 5 jaar en met een geldboete van 50 euro tot 100.000 euro of met een van deze straffen alleen.

HOOFDSTUK VIII. — *Procedure van voordracht van kandidaten voor het ambt van rechter bij het Internationaal Strafgerechtshof*

Art. 42. § 1. Een openstaande betrekking voor het ambt van rechter bij het Internationaal Strafgerechtshof wordt bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad*, wanneer de Ministerraad op voordracht van de Minister van Justitie beslist om een kandidaat voor deze verkiezing voor te stellen. De aankondiging in het *Belgisch Staatsblad* bevat de profielen van kandidaturen gegrond op artikel 36 van het Statuut en vermeldt de termijn waarbinnen de kandidaturen aan de Minister van Justitie moeten toekomen.

§ 2. Na het verstrijken van die termijn vraagt de Minister van Justitie aan de verenigde benoemings- en aanwijzingscommissie van de Hoge Raad voor de Justitie twee kandidatenlijsten op te stellen: een lijst met een rangschikking van de kandidaturen met het profiel bedoeld in artikel 36, § 3, b), i), van het Statuut en een andere met een rangschikking van de kandidaturen die deel uitmaken van de categorie bedoeld in artikel 36, § 3, b), ii), van het Statuut. Beide lijsten worden opgesteld nadat de kandidaten zijn gehoord door de verenigde benoemings- en aanwijzingscommissie. Deze commissie zendt de lijsten over binnen een termijn van 60 volle dagen te rekenen vanaf de verzending door de Minister van Justitie van de dossiers betreffende de kandidaturen. Er zal evenwel slechts één enkele lijst opgesteld worden indien de te begeven betrekkingen slechts betrekking hebben op één enkele van de categorieën bedoeld bij artikel 36, § 3, b), van het Statuut.

§ 3. Na het verstrijken van de termijn van 60 dagen, bedoeld in § 2, beschikt de Koning over een termijn van 60 volle dagen om, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de kandidatuur te kiezen welke België voor de te begeven zetel voordraagt. Hij moet beslissen over de persoon die als eerste gerangschikt staat indien er slechts één enkele lijst is, of op één van de twee eerst gerangschikte personen van elke lijst, indien er, in overeenstemming met § 2, twee lijsten opgesteld zijn.

§ 4. De Koning kan, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de keuze van de commissie bij een met redenen omklede beslissing verwerpen. De commissie beschikt over een termijn van 15 volle dagen om overeenkomstig § 2 één of twee nieuwe kandidatenlijsten voor te stellen. Na het verstrijken van die termijn beschikt de Koning over een termijn van 30 volle dagen om ofwel bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad de kandidatuur te kiezen die België voor de te begeven zetel voordraagt, en dit volgens dezelfde procedure als die welke omschreven is in § 3, in fine, ofwel, via een met redenen omklede weigering, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, geen enkele van de voorgestelde kandidaten voor te dragen, wat de procedure afsluit.

TITEL III. — Samenwerking met het Internationaal Tribunaal voor voormalig Joegoslavië en het Internationaal Tribunaal voor Rwanda

HOOFDSTUK I. — *Algemeen*

Art. 43. Voor de toepassing van Titel III van deze wet wordt verstaan onder:

— « Tribunaal »: het Internationaal Tribunaal ingesteld door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties bij zijn resolutie 827 (1993) van 25 mei 1993 en belast met de berechting van de personen verdacht aansprakelijk te zijn voor ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht begaan op het grondgebied van voormalig Joegoslavië sedert 1991, en het Internationaal Tribunaal ingesteld door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties bij zijn resolutie 955 (1994) van 8 november 1994 en belast met de berechting van de personen verdacht aansprakelijk te zijn voor daden van genocide of andere ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht begaan op het grondgebied van Rwanda en van de Rwandese burgers die ervan worden verdacht aansprakelijk te zijn voor zulke daden of schendingen begaan op het grondgebied van de buurstaten tussen 1 januari en 31 december 1994;

CHAPITRE VII. — *Atteintes à l'administration de la justice de la Cour pénale internationale*

Art. 41. Quiconque portera atteinte à l'administration de la justice de la Cour pénale internationale en commettant l'un ou plusieurs des actes visés à l'article 70, § 1er, a) à f), du Statut est punissable d'une peine d'emprisonnement de 6 mois à 5 ans et d'une amende de 50 euros à 100.000 euros ou de l'une de ces peines seulement.

CHAPITRE VIII. — *Procédure de présentation d'un candidat pour la fonction de juge auprès de la Cour pénale internationale*

Art. 42. § 1er. La vacance de poste à la fonction de juge auprès de la Cour pénale internationale fait l'objet d'une publication au *Moniteur belge* lorsque le Conseil des ministres, sur proposition du Ministre de la Justice, décide de présenter un candidat à cette élection. L'annonce publiée au *Moniteur belge* présente les profils de candidatures fondés sur l'article 36 du Statut et indique le délai dans lequel les candidatures doivent parvenir au ministre de la Justice.

§ 2. A l'expiration de ce délai, le Ministre de la Justice demande à la commission de nomination et de désignation réunie du Conseil supérieur de la Justice que deux listes de candidatures soient établies: l'une établissant un classement des candidatures ayant le profil visé à l'article 36, § 3, b), i), du Statut et l'autre établissant un classement des candidatures appartenant à la catégorie visée à l'article 36, § 3, b), ii), du Statut. Ces deux listes sont établies après audition des candidats par la commission de nomination et de désignation réunie. Cette commission transmet les listes dans un délai de 60 jours francs à dater de la transmission des dossiers de candidatures par le ministre de la Justice. Toutefois, une seule de ces listes sera établie si le ou les postes à pourvoir ne relèvent que d'une seule des catégories visées à l'article 36, § 3, b), du Statut.

§ 3. A l'expiration du délai de 60 jours visé au § 2, le Roi dispose de 60 jours francs pour sélectionner, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, la candidature qui sera présentée par la Belgique pour le siège à pourvoir. Sa décision doit porter sur la personne classée première de la liste, en cas de liste unique, ou sur l'une des deux personnes classées premières de chaque liste lorsque deux listes sont établies conformément au § 2.

§ 4. Le Roi peut, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, opposer au choix de la commission un refus motivé. La commission dispose d'un délai de 15 jours francs pour procéder à une nouvelle présentation d'une ou deux listes de candidatures, conformément au § 2. A l'expiration de ce délai, le Roi dispose d'un délai de 30 jours francs, soit pour sélectionner, par arrêté délibéré en Conseil des Ministres, la candidature qui sera présentée par la Belgique pour le siège à pourvoir suivant la même procédure que celle visée au § 3 in fine, soit pour décider, par arrêté délibéré en Conseil des ministres, par le biais d'un refus motivé, de ne présenter aucun des candidats proposés, ce qui clôt la procédure.

TITRE III. — Coopération avec le Tribunal international pour l'ex-Yougoslavie et le Tribunal international pour le Rwanda

CHAPITRE Ier. — *Généralités*

Art. 43. Aux fins du Titre III de la présente loi, les termes ci-après désignent:

— « Tribunal »: le Tribunal international créé par le Conseil de sécurité des Nations Unies par sa résolution 827 (1993) du 25 mai 1993 et chargé de juger les personnes présumées responsables de violations graves du droit international humanitaire commises sur le territoire de l'ex-Yougoslavie depuis 1991, et le Tribunal international créé par le Conseil de sécurité des Nations Unies par sa résolution 955 (1994) du 8 novembre 1994 et chargé de juger les personnes présumées responsables d'actes de génocide ou d'autres violations graves du droit international humanitaire commis sur le territoire du Rwanda et les citoyens rwandais présumés responsables de tels actes ou violations commis sur le territoire d'Etats voisins entre le 1er janvier et le 31 décembre 1994;

— « Resolutie 808 (1993) » : resolutie 808 (1993) van 22 februari 1993 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties;

— « Resolutie 827 (1993) » : resolutie 827 (1993) van 25 mei 1993 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties;

— « Resolutie 955 (1994) » : resolutie 955 (1994) van 8 november 1994 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties;

— « Statuut » : het Statuut van het Tribunaal aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in zijn resolutie 827 (1993) en het Statuut aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties in zijn resolutie 955 (1994);

— « Reglement » : het Reglement inzake procedure en bewijsvoering dat het Internationaal Straftribunaal voor voormalig Joegoslavië op 11 februari 1994 heeft aangenomen en het Reglement inzake procedure en bewijsvoering dat het Internationaal Straftribunaal voor Rwanda op 29 juni 1995 heeft aangenomen;

— « Aanklager » : de aanklager van het Tribunaal alsmede eenieder die door hem is gemachtigd of onder zijn gezag werkt in het kader van de functie die hij op grond van het Statuut uitoefent.

Art. 44. België zal volgens de bepalingen van deze wet zijn verplichtingen tot samenwerking voortvloeiende uit de door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op grond van hoofdstuk VII van het Handvest van de Verenigde Naties aangenomen resoluties 808 (1993), 827 (1993) en 955 (1994) nakomen.

Art. 45. De bevoegde autoriteiten verlenen aan het Tribunaal hun volledige gerechtelijke samenwerking in procedures betreffende de misdrijven omschreven in de artikelen 1 tot 8 van het Statuut van het Tribunaal voor voormalig Joegoslavië en in de artikelen 2 tot 4 van het Statuut van het Tribunaal voor Rwanda, overeenkomstig de bepalingen van de resoluties vermeld in artikel 44 van deze wet en overeenkomstig de bepalingen van het Statuut, van het Reglement en van deze wet.

Art. 46. De minister van Justitie is de centrale autoriteit die bevoegd is verzoeken om gerechtelijke samenwerking uitgaande van het Tribunaal in ontvangst te nemen en de opvolging te verzekeren.

HOOFDSTUK II. — *Onttrekking van zaken aan de Belgische gerechten*

Art. 47. Wanneer het Tribunaal, naar aanleiding van een feit dat tot zijn bevoegdheid behoort, vraagt dat een zaak aan de nationale gerechten wordt onttrokken, beslist het Hof van Cassatie, op vordering van de procureur-generaal en na de betrokkene te hebben gehoord, tot onttrekking van de zaak aan het Belgische gerecht waarbij hetzelfde feit aanhangig is gemaakt, na te hebben nagegaan of er geen dwaling betreffende de persoon bestaat.

Art. 48. Het arrest dat de onttrekking van de zaak gelast, verhindert de voortzetting van de procedure in België, onverminderd de toepassing van artikel 49 van deze wet. De onttrekking van de zaak belet niet dat de burgerlijke partij het recht heeft om vergoeding te vorderen. De uitoefening van dat recht wordt opgeschort zolang de zaak aanhangig is voor het Tribunaal.

Art. 49. Ingeval het Tribunaal, nadat de zaak aan het Belgisch gerecht is onttrokken, mededeelt dat de aanklager besloten heeft geen akte van beschuldiging op te stellen, dat het Tribunaal deze akte niet heeft bevestigd of dat het Tribunaal zich onbevoegd heeft verklaard, regelt het Hof van Cassatie, op vordering van de procureur-generaal en na de betrokkene te hebben gehoord, de procedure en beveelt, in voorkomend geval, de verwijzing naar het bevoegde hof, de bevoegde rechtbank of het bevoegde onderzoeksgerecht.

HOOFDSTUK III. — *Wederzijdse rechtshulp*

Art. 50. § 1. De verzoeken van de aanklager of de beschikkingen van het Tribunaal die gericht zijn op de uitvoering van maatregelen inzake inzameling en overlegging van gegevens die inzonderheid betrekking hebben op de vaststelling van de identiteit en het opsporen van personen, het verzamelen van getuigenissen, het overleggen van bewijzen en het toezenden van stukken en die noodzakelijk zijn voor het onderzoek of voor het goede verloop van het proces, worden ten uitvoer gelegd overeenkomstig de regels die door de Belgische wetgeving voorgeschreven zijn.

— « Résolution 808 (1993) » : la résolution 808 (1993) du 22 février 1993 adoptée par le Conseil de sécurité des Nations unies;

— « Résolution 827 (1993) » : la résolution 827 (1993) du 25 mai 1993 adoptée par le Conseil de sécurité des Nations unies;

— « Résolution 955 (1994) » : la résolution 955 (1994) du 8 novembre 1994 adoptée par le Conseil de sécurité des Nations unies;

— « Statut » : le Statut du Tribunal adopté par le Conseil de sécurité des Nations unies dans sa résolution 827 (1993) et le Statut adopté par le Conseil de sécurité des Nations unies dans sa résolution 955 (1994);

— « Règlement » : le Règlement de procédure et de preuve du Tribunal pénal international pour l'ex-Yougoslavie adopté le 11 février 1994 et le Règlement de procédure et de preuve du Tribunal pénal international pour le Rwanda adopté le 29 juin 1995;

— « Procureur » : le Procureur du Tribunal ainsi que toute personne autorisée par lui ou travaillant sous son autorité dans le cadre des fonctions qui lui incombent en vertu du Statut.

Art. 44. En vertu des dispositions de la présente loi, la Belgique respectera les obligations de coopération qui découlent des résolutions 808 (1993), 827 (1993) et 955 (1994) adoptées par le Conseil de sécurité des Nations unies sur la base du chapitre VII de la Charte des Nations unies.

Art. 45. Les autorités compétentes accordent au Tribunal leur pleine et entière coopération judiciaire dans toute procédure visant les infractions définies aux articles 1er à 8 du Statut du Tribunal pour l'ex-Yougoslavie et aux articles 2 à 4 du Statut du Tribunal pour le Rwanda, conformément aux dispositions des résolutions mentionnées à l'article 44 de la présente loi ainsi qu'aux dispositions du Statut, du Règlement et de la présente loi.

Art. 46. Le ministre de la Justice est l'autorité centrale compétente pour recevoir les demandes de coopération judiciaire émanant du Tribunal et en assurer le suivi.

CHAPITRE II. — *Dessaisissement des juridictions belges*

Art. 47. Lorsqu'une demande de dessaisissement des juridictions nationales est formulée par le Tribunal à propos d'un fait relevant de sa compétence, la Cour de cassation, sur réquisition du procureur général, et après audition de la personne intéressée, prononce le dessaisissement de la juridiction belge saisie du même fait, après avoir vérifié qu'il n'y a pas erreur sur la personne.

Art. 48. L'arrêt de dessaisissement empêche la poursuite de la procédure en Belgique, sans préjudice de l'application de l'article 49 de la présente loi. Le dessaisissement ne fait pas obstacle au droit de la partie civile de demander réparation. L'exercice de ce droit est suspendu tant que l'affaire est pendante devant le Tribunal.

Art. 49. Lorsque le Tribunal fait savoir, après dessaisissement de la juridiction belge, que le Procureur a décidé de ne pas établir d'acte d'accusation, que le Tribunal ne l'a pas confirmé, ou que le Tribunal s'est déclaré incompétent, la Cour de cassation, sur réquisition du procureur général, et après audition de la personne intéressée, règle la procédure et, s'il y a lieu, prononce le renvoi devant la cour, le tribunal ou la juridiction d'instruction compétents.

CHAPITRE III. — *Entraide judiciaire*

Art. 50. § 1er. Les demandes du procureur ou les ordonnances du Tribunal visant à l'accomplissement de mesures relatives à la collecte et à la production d'éléments qui concernent notamment l'identification et la recherche des personnes, la réunion de témoignages, la production de preuves et l'expédition de documents, et qui sont nécessaires à l'instruction ou à la bonne conduite du procès, sont exécutées conformément aux règles prescrites par la législation belge.

§ 2. Het verzoek van de aanklager of de beschikking van het Tribunaal die betrekking heeft op een dwangmaatregel, wordt ten uitvoer gelegd door de onderzoeksrechter van de plaats waar de maatregel moet worden uitgevoerd.

§ 3. Onverminderd de rechten van derden te goeder trouw legt België de maatregelen houdende verbeurdverklaring ten uitvoer die het Tribunaal heeft bevolen. Wanneer een Tribunaal België verzoekt een beslissing tot verbeurdverklaring ten uitvoer te leggen, verklaart de correctionele rechtbank van de plaats waar de goederen gelegen zijn waarop de verbeurdverklaring betrekking heeft, die beslissing uitvoerbaar, na het openbaar ministerie en de veroordeelde persoon of zijn raadsman te hebben gehoord. Indien het onmogelijk is gevolg te geven aan het bevel tot verbeurdverklaring, worden gelijkwaardige maatregelen genomen zoals bedoeld in artikel 43bis, tweede lid, van het Strafwetboek, zulks onverminderd de rechten van derden te goeder trouw. De goederen of de opbrengst uit de verkoop van onroerende goederen of, in voorkomend geval, van andere goederen verkregen ingevolge de tenuitvoerlegging van een arrest van het Tribunaal, worden door de centrale autoriteit overgedragen aan het Tribunaal.

§ 4. Wanneer het Tribunaal iemand het statuut van beschermde getuige verleent en België vraagt om de nodige beschermingsmaatregelen te nemen, dan beslist de centrale autoriteit, na overleg met de voorzitter van de getuigenbeschermingscommissie opgericht bij artikel 103 van het Wetboek van strafvordering, welke maatregelen als bedoeld in artikel 104 van hetzelfde Wetboek ten aanzien van deze persoon moeten worden genomen. Los van de maatregelen die ten aanzien van de beschermde getuige zijn genomen, kan de centrale autoriteit, wanneer zij dat nodig acht, ook beschermingsmaatregelen als bedoeld in artikel 104 nemen ten aanzien van de verwanten van deze persoon. Deze maatregelen worden uitgevoerd op dezelfde manier als de maatregelen die zijn genomen ten aanzien van een bedreigde getuige, een gezinslid of een andere bloedverwant bedoeld in artikel 102 van hetzelfde Wetboek.

Wanneer het Tribunaal de in het vorige lid bedoelde persoon het statuut van beschermde getuige ontnemt, beslist de centrale autoriteit of de maatregelen ten aanzien van die persoon of ten aanzien van andere personen, moeten worden behouden.

Art. 51. De bevoegde gerechtelijke autoriteit waarbij de zaak ahangig is, stelt het Tribunaal in kennis van de datum en de plaats van tenuitvoerlegging van de gevorderde maatregel. De aanklager of de vorderende rechter is gemachtigd de tenuitvoerlegging bij te wonen.

Art. 52. Ingeval bij een Belgisch gerecht een procedure ahangig is inzake feiten bedoeld bij de artikelen 136bis tot 136quater, 136sexies en 136septies van het Strafwetboek die tot de bevoegdheid van het Tribunaal zouden kunnen behoren, wordt het Tribunaal hierover ingelicht door de Minister van Justitie.

HOOFDSTUK IV. — Aanhouding en overbrenging

Art. 53. § 1. Het bevel tot aanhouding uitgevaardigd door het Tribunaal ten aanzien van een persoon die zich op het Belgische grondgebied bevindt, wordt uitvoerbaar verklaard door de raadkamer van diens verblijfplaats of van de plaats waar hij is aangetroffen.

De raadkamer gaat na of de stukken vereist voor de aanhouding zijn overgelegd en of er geen dwaling betreffende de persoon bestaat.

Binnen vierentwintig uur te rekenen van de beschikking van de raadkamer houdende weigering het bevel tot aanhouding van het Tribunaal uitvoerbaar te verklaren, kan het openbaar ministerie tegen deze beslissing hoger beroep instellen bij de kamer van inbeschuldigingstelling. Deze laatste doet uitspraak binnen acht dagen. Het arrest is uitvoerbaar.

Binnen vierentwintig uur na de vrijheidsbeneming wordt de beslissing die het bevel tot aanhouding van het Tribunaal uitvoerbaar verklaart, aan de betrokkene betekend. Deze laatste beschikt over een termijn van vierentwintig uur te rekenen van de betekening om in beroep te gaan bij de kamer van inbeschuldigingstelling. Dat beroep wordt ingesteld door middel van een verklaring neergelegd ter correctionele griffie of door middel van een verklaring van de verdachte aan de directeur van het huis van arrest of aan zijn afgevaardigde.

§ 2. La demande du Procureur ou l'ordonnance du Tribunal qui porte sur une mesure de contrainte est exécutée par le juge d'instruction du lieu où la mesure doit être exécutée.

§ 3. La Belgique exécute les mesures de confiscation ordonnées par le Tribunal sans préjudice des droits des tiers de bonne foi. Lorsqu'une demande tendant à l'exécution d'une décision de confiscation est adressée par un Tribunal à la Belgique, le tribunal correctionnel du lieu où sont situés les biens sur lesquels porte la confiscation rend cette décision exécutoire, après avoir entendu le ministère public et la personne condamnée ou son conseil. Lorsqu'il est impossible de donner effet à l'ordonnance de confiscation, des mesures de confiscation par équivalent, visées à l'article 43bis, alinéa 2, du Code pénal, sont prises sans préjudice des droits des tiers de bonne foi. Les biens ou le produit de la vente de biens immobiliers ou, le cas échéant, d'autres biens, obtenus en exécution d'un arrêt prononcé par le Tribunal, sont transférés au Tribunal par l'intermédiaire de l'autorité centrale.

§ 4. Lorsque le Tribunal a octroyé le statut de témoin protégé à une personne et demande à la Belgique de mettre en oeuvre des mesures de protection en sa faveur, l'autorité centrale, après avoir consulté le président de la commission de protection des témoins établie par l'article 103 du Code d'instruction criminelle, décide quelles sont les mesures visées à l'article 104 du même Code dont il convient de faire bénéficier cette personne. Indépendamment des mesures accordées au témoin protégé, et lorsqu'elle le juge nécessaire, l'autorité centrale peut également accorder aux proches de cette personne des mesures de protection visées à l'article 104. Ces mesures sont mises en oeuvre de la même manière que les mesures octroyées au bénéfice d'un témoin menacé, d'un membre de sa famille ou d'un autre parent, visés par l'article 102 du même Code.

Lorsque le Tribunal met fin au statut de témoin protégé en faveur d'une personne visée à l'alinéa précédent, l'autorité centrale détermine s'il convient de maintenir les mesures mises en oeuvre à son égard ou à l'égard des autres personnes.

Art. 51. L'autorité judiciaire compétente saisie informe le Tribunal de la date et du lieu de l'exécution de la mesure requise. Le Procureur ou le juge requérant sont autorisés à assister à cette exécution.

Art. 52. Lorsqu'une procédure est en cours devant une juridiction belge pour des faits visés aux articles 136bis à 136quater, 136sexies et 136septies du Code pénal qui pourraient relever de la compétence du Tribunal, celui-ci en est informé par le Ministre de la Justice.

CHAPITRE IV. — Arrestation et transfert

Art. 53. § 1er. Le mandat d'arrêt décerné par le Tribunal à l'égard d'une personne qui se trouve sur le territoire belge est rendu exécutoire par la chambre du conseil du lieu de sa résidence ou du lieu où elle a été trouvée.

La chambre du conseil vérifie si les pièces nécessaires à l'arrestation ont été fournies et s'il n'y a pas erreur sur la personne.

Le ministère public, dans les vingt-quatre heures de l'ordonnance de la chambre du conseil refusant de rendre exécutoire le mandat d'arrêt du Tribunal, peut interjeter appel de cette décision devant la chambre des mises en accusation. Celle-ci statue dans les huit jours. L'arrêt est exécutoire.

Dans les vingt-quatre heures de la privation de liberté, la décision rendant exécutoire le mandat d'arrêt du Tribunal est signifiée à l'intéressé. Celui-ci dispose d'un délai de vingt-quatre heures à dater de la signification, pour introduire un recours devant la chambre des mises en accusation. Ce recours est formé par déclaration au greffe correctionnel ou par déclaration de l'inculpé au directeur de la maison d'arrêt ou à son délégué.

De kamer van inbeschuldigingstelling hoort het openbaar ministerie, de verdachte en zijn raadsman binnen vier dagen te rekenen van diens beroep en doet uiterlijk binnen acht dagen uitspraak. Het arrest is uitvoerbaar. De verdachte blijft in hechtenis tot de kamer van inbeschuldigingstelling uitspraak heeft gedaan.

Wanneer het bevel tot aanhouding van het Tribunaal definitief uitvoerbaar is verklaard, vindt de overbrenging van de aangehouden persoon plaats binnen drie maanden.

§ 2. Indien de aanklager in spoedeisende gevallen een verzoek tot voorlopige aanhouding doet, wordt dit verzoek ten uitvoer gelegd op grond van een bevel tot aanhouding afgegeven door de onderzoeksrechter van de plaats waar de persoon op wie het bevel betrekking heeft, zijn verblijfplaats heeft of van de plaats waar hij is aangetroffen. De onderzoeksrechter gaat na of de stukken vereist voor de voorlopige aanhouding zijn overgelegd en of er geen dwaling betreffende de persoon bestaat.

Binnen vijf dagen te rekenen van de afgifte van het bevel tot aanhouding door de onderzoeksrechter, beslist de raadkamer, na het openbaar ministerie, de verdachte en zijn raadsman te hebben gehoord of dat bevel moet worden bevestigd. Zij gaat na of de stukken vereist voor de voorlopige aanhouding zijn overgelegd en of er geen dwaling betreffende de persoon bestaat.

Binnen vierentwintig uur te rekenen van de beschikking van de raadkamer houdende weigering om het door de onderzoeksrechter afgegeven bevel tot aanhouding te bevestigen, kan het openbaar ministerie hoger beroep instellen bij de kamer van inbeschuldigingstelling. De verdachte blijft gedurende voornoemde termijn aangehouden. De kamer van inbeschuldigingstelling doet uitspraak binnen acht dagen te rekenen van het hoger beroep. Het arrest is uitvoerbaar.

De betrokkene wordt in ieder geval in vrijheid gesteld indien hem geen bevel tot aanhouding uitgevaardigd door het Tribunaal wordt betekend binnen drie maanden te rekenen van de betekening van het bevel tot aanhouding van de Belgische onderzoeksrechter.

Binnen vierentwintig uur te rekenen van de beschikking van de raadkamer kunnen het openbaar ministerie en de verdachte beroep instellen bij de kamer van inbeschuldigingstelling. De kamer van inbeschuldigingstelling doet uitspraak binnen acht dagen na het openbaar ministerie, de verdachte en zijn raadsman te hebben gehoord. De verdachte blijft in hechtenis tot een beslissing inzake het beroep is genomen.

Art. 54. Met inachtneming van hetgeen in het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is bepaald, brengt de regering de aangehouden persoon over overeenkomstig het Reglement van het Tribunaal.

HOOFDSTUK V. — *Tenuitvoerlegging van de straffen*

Art. 55. § 1. Voorzover België is ingeschreven op de lijst van de Staten die aan de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties te kennen hebben gegeven bereid te zijn veroordeelde personen te aanvaarden met het oog op de tenuitvoerlegging van hun gevangenisstraf, en voor zover een persoon veroordeeld door het Tribunaal te dien einde naar België wordt overgebracht overeenkomstig de bilaterale overeenkomst houdende tenuitvoerlegging van de straffen gesloten tussen België en dat Tribunaal, is de gevangenisstraf in België rechtstreeks en onmiddellijk uitvoerbaar.

§ 2. Binnen vierentwintig uur na aankomst van de overgebrachte persoon in de strafinrichting die hem is aangewezen, verschijnt hij voor de procureur des Konings bij de plaatselijke rechtbank van eerste aanleg. Deze ondervraagt hem over zijn identiteit, maakt daarvan proces-verbaal op en gelast, op grond van het origineel of van een uitgifte van het vonnis van het Tribunaal, de onmiddellijke opsluiting van de veroordeelde.

§ 3. Het verzoek tot herziening van de beslissing van het Tribunaal inzake de schuld of de straf, de beslissing inzake de herziening en de toepassing ervan worden beheerst door het Statuut van voornoemd Tribunaal, alsmede door de bilaterale overeenkomst houdende tenuitvoerlegging van de straffen gesloten tussen België en dat Tribunaal.

La chambre des mises en accusation entend le ministère public, l'inculpé et son conseil dans les quatre jours de son recours et statue au plus tard dans les huit jours. L'arrêt est exécutoire. L'inculpé restera en détention jusqu'à ce que la chambre des mises en accusation statue.

Lorsque le mandat d'arrêt du Tribunal est définitivement rendu exécutoire, le transfert de la personne arrêtée doit intervenir dans les trois mois.

§ 2. La demande d'arrestation provisoire formulée en cas d'urgence par le procureur est exécutée sur la base d'un mandat d'arrêt délivré par le juge d'instruction du lieu où la personne faisant l'objet de ce mandat a sa résidence, ou du lieu où elle a été trouvée. Le juge d'instruction vérifie si les pièces nécessaires à l'arrestation provisoire ont été fournies et s'il n'y a pas erreur sur la personne.

Dans les cinq jours de la délivrance du mandat d'arrêt par le juge d'instruction, la chambre du conseil décide, après audition du ministère public, de l'inculpé et de son conseil, s'il y a lieu de confirmer ce mandat. Elle vérifie si les pièces nécessaires à l'arrestation provisoire ont été fournies et s'il n'y a pas erreur sur la personne.

Dans les vingt-quatre heures de l'ordonnance de la chambre du conseil refusant de confirmer le mandat d'arrêt délivré par le juge d'instruction, le ministère public peut interjeter appel devant la chambre des mises en accusation. L'inculpé reste détenu jusqu'à l'expiration dudit délai. La chambre des mises en accusation statue dans les huit jours de l'appel. L'arrêt est exécutoire.

L'intéressé est dans tous les cas remis en liberté si un mandat d'arrêt émis par le Tribunal ne lui est pas signifié dans les trois mois de la signification du mandat d'arrêt du juge d'instruction belge.

Le ministère public et l'inculpé peuvent interjeter appel devant la chambre des mises en accusation dans les vingt-quatre heures de l'ordonnance de la chambre du conseil. La chambre des mises en accusation statue dans les huit jours après avoir entendu le ministère public, l'inculpé et son conseil. L'inculpé restera en détention jusqu'à la décision sur l'appel.

Art. 54. Dans le respect de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, le gouvernement transfère la personne arrêtée, conformément au Règlement du Tribunal.

CHAPITRE V. — *Exécution des peines*

Art. 55. § 1er. Dans la mesure où la Belgique est inscrite sur la liste des Etats qui ont fait savoir au Conseil de sécurité des Nations unies qu'ils étaient disposés à recevoir des condamnés afin qu'ils y subissent leur peine d'emprisonnement et où une personne condamnée par le Tribunal est transférée en Belgique à cette fin conformément à l'accord bilatéral d'exécution des peines conclu entre la Belgique et ce Tribunal, la peine d'emprisonnement est directement et immédiatement exécutoire en Belgique.

§ 2. Dans les vingt-quatre heures suivant son arrivée dans l'établissement pénitentiaire qui lui a été assigné, la personne transférée comparait devant le procureur du Roi près le tribunal de première instance du lieu. Celui-ci procède à son interrogatoire d'identité, en dresse procès-verbal et, au vu de l'original ou d'une expédition du jugement du Tribunal, ordonne l'incarcération immédiate du condamné.

§ 3. La demande de révision de la décision du Tribunal sur la culpabilité ou sur la peine, la décision de révision et son application sont régies par le Statut de ce Tribunal ainsi que par l'accord bilatéral d'exécution des peines conclu entre la Belgique et ce Tribunal.

TITEL IV. — Opheffings- en overgangsbepalingen

Art. 56. § 1. De wet van 22 maart 1996 betreffende de erkenning van en de samenwerking met het Internationaal Tribunaal voor voormalig Joegoslavië en het Internationaal Tribunaal voor Rwanda wordt opgeheven op de datum van inwerkingtreding van deze wet.

§ 2. Artikel 28 van de wet van 5 augustus 2003 betreffende ernstige schendingen van het internationaal humanitair recht wordt opgeheven op de datum van inwerkingtreding van deze wet.

Art. 57. De samenwerkingshandelingen in het kader van de wet van 22 maart 1996 betreffende de erkenning van en de samenwerking met het Internationaal Tribunaal voor voormalig Joegoslavië en het Internationaal Tribunaal voor Rwanda, waaraan uitvoering wordt gegeven op het ogenblik van de inwerkingtreding van deze wet worden voort ten uitvoer gelegd in het kader van deze wet.

TITEL V. — Inwerkingtreding

Art. 58. Deze wet treedt in werking de dag waarop zij in het *Belgisch Staatsblad* wordt bekendgemaakt.

Kondigen deze wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel zal worden bekleed en door het *Belgisch Staatsblad* zal worden bekendgemaakt.

ALBERT

Van Koningswege :

De Minister van Justitie,
Mevr. L. ONKELINX

Met 's Lands gezegeld :

De Minister van Justitie,
Mevr. L. ONKELINX

Notas

(1) *Zitting 2003-2004*

Kamer van volksvertegenwoordigers

Stukken :

Doc. 51 0564 :

001 : Wetsontwerp.

002 en 003 : Amendementen.

004 : Verslag.

005 : Tekst aangenomen door de commissie.

006 : Tekst aangenomen in plenaire vergadering en overgezonden aan de Senaat.

Integraal verslag. — 22 januari 2004.

Senaat

Stukken :

3-478 :

Nr. 1 : Ontwerp overgezonden door de Kamer van volksvertegenwoordigers.

Nr. 2 : Amendementen.

Nr. 3 : Verslag.

Nr. 4 : Tekst geamendeerd door de commissie.

Nr. 5 : Tekst geamendeerd door de Senaat en teruggezonden naar de Kamer.

Handelingen. — 19 februari 2004.

Kamer van volksvertegenwoordigers

Stukken

Doc. 510564 :

007 : Ontwerp geamendeerd door de Senaat.

008 : Tekst aangenomen in plenaire vergadering en aan de Koning ter bekrachtiging voorgelegd.

TITRE IV. — Dispositions abrogatoires et transitoires

Art. 56. § 1er. La loi du 22 mars 1996 relative à la reconnaissance du Tribunal international pour l'ex-Yougoslavie et du Tribunal international pour le Rwanda et à la coopération avec ces tribunaux est abrogée à la date de l'entrée en vigueur de la présente loi.

§ 2. L'article 28 de la loi du 5 août 2003 relative aux violations graves du droit international humanitaire est abrogé à la date d'entrée en vigueur de la présente loi.

Art. 57. Les actes de coopération, dans le cadre de la loi du 22 mars 1996 relative à la reconnaissance du Tribunal international pour l'ex-Yougoslavie et le Tribunal international pour le Rwanda et à la coopération avec ces tribunaux, en cours d'exécution au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, continuent d'être exécutés dans le cadre de la présente loi.

TITRE V. — Entrée en vigueur

Art. 58. La présente loi entre en vigueur le jour de sa publication au *Moniteur belge*.

Promulgons la présente loi ordonnans qu'elle soit revêtue du sceau de l'Etat et publiée par le *Moniteur belge*.

ALBERT

Par le Roi :

La Ministre de la Justice,
Mme L. ONKELINX

Scellé du sceau de l'Etat :

La Ministre de la Justice,
Mme L. ONKELINX

Notes

(1) *Session 2003-2004*

Chambre des représentants

Documents :

Doc. 51 0564 :

001 : Projet de loi.

002 en 003 : Amendements.

004 : Rapport.

005 : Texte adopté par la commission.

006 : Texte adopté en séance plénière et transmis au Sénat.

Compte rendu intégral. — 22 janvier 2004.

Sénat

Documents :

3-478 :

N° 1 : Projet transmis par la Chambre des représentants.

N° 2 : Amendements.

N° 3 : Rapport.

N° 4 : Texte amendé par la commission.

N° 5 : Texte amendé par le Sénat et renvoyé à la Chambre.

Annales. — 19 février 2004.

Chambre des représentants

Documents :

Doc. 510564 :

007 : Projet amendé par le Sénat.

008 : Texte adopté en séance plénière et Soumis à la Sanction royal.